

MARCSÁK GERGELY

A HŐS I.

*Sorsunknak nehéz, négyes kereke van.
Az életbe majd négyszer visszarángat.
Ki forgatod és éveink számolod,
munkád előtt mondj egy Miatyánkat.
A terek most végképp kiürülnek,
aknafedőket kezd köpködni a mély.
Mint a dzsungel rontás-szirmai,
sötét pelyheivel hullik ránk az éj.*

*Sorsunk nehéz, négyes kereke alatt
a halál fekete folyói szaladnak.
Ki helyettünk érzed az enyészet sodrát,
meríts emlékebe egy üveggel magadnak.
És ne haragudj, hogy mind számon kér,
és falára majd sürgetve kipoasztol:
Te vagy a hős, mire vársz még,
szabadíts meg minket a gonosztól.*

A HŐS II.

*Ahogy a világűrnek halk zenéje van,
testünkben is folyton szól egy ének.
S akinek dallamát egyszer lekottázzák,
búcsút mondhat az az életének.*

*Az izom csak fárad reménytelenül,
mint lejárt lemez, úgy serceg az agy.
Lüktet a kozmosz kántálva dúrban:
add fel, mert ehhez túl gyenge vagy.*

A HŐS III.

*...és eszébe jutott, hogy mi furdalja
hónapok vagy évek óta, hogy mitől
nem tud gyakran aludni sem. Most,
mikor a megdermedt pillanatban
nem parancsol a kötelességtudat,
váratlanul eszébe jutott a magány.
Arcáról elkészül a papírlenymat,
és körbejár minden nyomorvárost,
az emberek pedig tudni fogják,
kinek köszönhetik azt a kiváltságot,
hogy még munkába járhatnak,
ihatnak sört és későn ébredhetnek,
folytathatnak minden rossz szokást.
Végül pedig abban az arcban saját
magukra ismernek, és tudni fogják,
kinek köszönhetik, hogy végtelenül
magányosak.*

